

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové, ve věci

žalobce: **P. S.**

zastoupený advokátkou JUDr. Miluší Šigutovou
sídlem Dolní 222, 565 01 Chocẽ

proti

žalovanému:

Zeměměřický a katastrální inspektorát v Pardubicích, IČO 46494804
sídlem Čechovo nábřeží 1791, 530 86 Pardubice – Bílé Předměstí

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 04.07.2017, č.j. ZKI PA-O-38/140/2017/7,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Pozemek st. parc. č. X v katastrálním území Řetůvka je evidován ve společném jmění manželů M. S. a P. S. na listu vlastnictví číslo X. Zápis vlastnického práva dle smlouvy kupní ze dne 26. 4. 2010 byl proveden na základě rozhodnutí katastrálního úřadu o povolení vkladu, které bylo vydáno v řízení vedeném pod sp. zn. V-2480/2010-611. Jako součást uvedeného pozemku je v katastru nemovitostí evidována rozestavěná stavba. Tato stavba se stala součástí pozemku k 1. 1. 2014 dle § 3054 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „občanský zákoník“), podle něhož stavba,

Shodu s prvopisem potvrzuje

která není podle dosavadních právních předpisů součástí pozemku, na němž je zřízena, přestává být dnem nabytí účinnosti tohoto zákona samostatnou věcí a stává se součástí pozemku, měla-li v den nabytí účinnosti tohoto zákona vlastnické právo k stavbě i vlastnické právo k pozemku též osoba.

2. Rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 21. 1. 2015, č. j. 14C 73/2012-249, který nabyl moci práva 4. 4. 2015, bylo podle § 42a odst. 1 zák. č. 40/1964 Sb. určeno, že kupní smlouva ze dne 26. 4. 2010 je vůči žalobci „*právně neúčinná ... ohledně převodu nemovitostí: rozestavěné stavby stojící na st. parc. č. X, Y a Z, ideální polovina st. p. č. X vše nacházející se v obci a k. ú. Řetůvka...*“.
3. Dne 29. 4. 2016 byla katastrálnímu úřadu k zápisu předložena v elektronické podobě listina - oznámení soudního exekutora dle § 73a odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „exekuční řád“). Oznámení bylo vyhotoveno dne 29. 4. 2016 a označeno č. j. 195 Ex 840/16-7. Katastrální úřad dle uvedené listiny zapsal do katastru nemovitostí poznámku dle ustanovení § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále též „katastrální zákon“), o podaném návrhu na zřízení exekutorského zástavního práva, a to k nemovitostem v listině označeným takto: „*k pozemku p. č. st. X, na kterém stojí rozestavěná stavba bez č. p./č. e., která je součástí tohoto pozemku, k pozemkům p. č. YY a XX zapsaným na LV Y vedeném pro k. ú. Řetůvka, okr. Ústí nad Orlicí v SJM manželů M. S., a P. S.*“ Takto byly nemovitosti, kterých se oznámení týkalo, výslovně označeny soudem pověřeným exekutorem Mgr. Tomášem Voborníkem. Zápis poznámky o podaném návrhu na zřízení exekutorského zástavního práva byl katastrálním úřadem proveden v řízení vedeném pod sp. zn. Z-2047/2016-611. Katastrální úřad v tomto řízení postupoval dle ustanovení § 22 a násl. katastrálního zákona.
4. Dne 15. 2. 2017 byl katastrálnímu úřadu doručen návrh na vklad do katastru nemovitostí dle ustanovení § 14 katastrálního zákona. Navrhovatelem byl žalobce. Navržen byl vklad exekutorského zástavního práva k rozestavěné stavbě domu stojící na pozemku st. parc. č. XX a ke spoluvlastnickému podílu o velikosti $\frac{1}{2}$ na pozemku st. parc. č. X, obě nemovitosti v katastrálním území Řetůvka, k zajištění pohledávky oprávněného ve výši 210.000,- Kč s příslušenstvím. Přílohou návrhu byla listina, na jejímž základě mělo být právo do katastru zapsáno (dále též „vkladová listina“). Jednalo se o exekuční příkaz o zřízení exekutorského zástavního práva na nemovitosti vydaný dne 9. 11. 2016 Exekutorským úřadem Pardubice pod č. j. 195 Ex-840/2016-14 (v právní moci dne 19. 1. 2017). K návrhu na vklad byla dále přiložena úředně ověřená kopie rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 21. 1. 2015, č. j. 14 C 73/2012-249, který nabyl právní moci dne 4. 4. 2015.
5. Katastrální úřad předložený návrh na vklad exekutorského zástavního práva přezkoumal
6. dle ustanovení § 17 odst. 4 katastrálního zákona a dospěl k závěru, že podmínky pro povolení vkladu exekutorského zástavního práva byly splněny v části týkající se spoluvlastnického podílu ve výši $\frac{1}{2}$ na pozemku st. par. č. X v katastrálním území Řetůvka, a proto vklad rozhodnutím ze dne 10. 4. 2017, č. j. V-1426/2017-611-12, povolil (výrok č. 1). Řízení o povolení vkladu exekutorského zástavního práva k rozestavěné stavbě na st. par. č. X v k. ú. Řetůvka však katastrální úřad podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“),

týmž rozhodnutím (výrok č. 2) zastavil. Katastrální úřad připomněl, že žalobce navrhoval vklad exekutorského zástavního práva k celku rozestavěné stavby na st. par. č. X v k. ú. Řetůvka. Podle § 506 občanského zákoníku jsou součástí pozemku prostor nad povrchem i pod povrchem, stavby zřízené na pozemku a jiná zařízení s výjimkou staveb dočasných. V návaznosti na toto ustanovení § 3054 občanského zákoníku stanoví, že s účinností od 1. 1. 2014 se stavba stává součástí pozemku a přestává být samostatnou věcí, pokud vlastnické právo k pozemku a ke stavbě měla k tomuto datu táž osoba. Tyto podmínky byly v projednávané věci splněny, a proto ke dni 1. 1. 2014 došlo ze zákona ke spojení stavby s pozemkem, resp. předmětná rozestavěná stavba stojící na st. par. č. X se stala součástí stavební par. č. X v k. ú. Řetůvka, a proto již od 1. 1. 2014 neexistuje jako samostatná věc v právním smyslu a není ani předmětem evidence v katastru nemovitostí (§ 3 odst. 1 písm. b/ katastrálního zákona). Žádost tak byla již v době svého podání zjevně bezpředmětná.

7. Odvolání žalobce proti výroku č. 2 rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrálního pracoviště Ústí nad Orlicí, ze dne 10. 4. 2017, č. j. V-1426/2017-611-12 (výrok o zastavení řízení), bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 7. 2017, č. j. ZKI PA-O-38/140/2017/7, zamítnuto a výrok č. 2 rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrálního pracoviště Ústí nad Orlicí, ze dne 10. 4. 2017, č. j. V-1426/2017-611-12, byl potvrzen.
8. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2017, č. j. ZKI PA-O-38/140/2017/7 (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně materiálně jeden celek), podal žalobce žalobu. V žalobě žalobce nespороval, že již dne 1. 1. 2014 došlo ke spojení stavby s pozemkem, resp. že se předmětná rozestavěná stavba stojící na st. par. č. X stala součástí stavební par. č. X v k. ú. Řetůvka, a proto již od 1. 1. 2014 neexistuje jako samostatná věc v právním smyslu a není ani předmětem evidence v katastru nemovitostí. Žalobce, aniž by reagoval na argumentaci obsaženou v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, pouze znovu zopakoval, že *„katastrální úřad měl respektovat pravomocný rozsudek a podle něho provést zápis exekutorského zástavního práva v návaznosti na vydaný pravomocný exekuční příkaz o zřízení exekutorského zástavního práva na celý dům a na 1/2 stavební parcely X“*, přičemž se dovolával závěrů obsažených v odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 1. 11. 2016, sp. zn. 20 Cdo 531/2016 (to ostatně žalobce učinil již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a aplikace § 2 odst. 1 občanského zákoníku. Dále žalobce namítl, že *„změnou hmotněprávních předpisů v průběhu probíhajících řízení, kterou nemohl nijak ovlivnit, byl zcela zásadním způsobem poškozen na svých právech domáhat se efektivně uspokojení své pohledávky v exekučním řízení“*. Žalobce též vyjádřil přesvědčení, že *„napadené rozhodnutí je v rozporu s principem ochrany věřitelů, právní jistoty, předvídatelnosti práva, legitimního očekávání a nepřípustnosti retroaktivity“*, aniž by však objasnil, jak konkrétně měly správní orgány svým procesním rozhodnutím uvedené principy porušit. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Vzhledem k tomu, že se žalobní námitky shodovaly s námitkami uplatněnými žalobcem v rámci odvolacího řízení, odkázal žalovaný ve vyjádření k žalobě na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
10. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí,

přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

11. Předně soud připomíná, že dle usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 20. 9. 2007, č. j. Konf 22/2006-8, posoudit zákonnost odmítnutí správní jurisdikce přísluší vždy správnímu soudu; i v případě, kdy se správní orgán odmítl zabývat věcí vyplývající ze soukromoprávních vztahů (zde rozhodnutí, kterým katastrální úřad zastavil řízení). Pravomoc soudu v občanském soudním řízení bude založena až tehdy, kdy správní orgán rozhodne věcně o sporu nebo o jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů. To odpovídá smyslu zákonné úpravy a nezpochybněnému trendu dřívější doktríny a judikatury. Pokud tedy lze na napadené rozhodnutí nahlížet pouze jako na rozhodnutí procesní povahy (což v daném případě lze, neboť žalobou je napadeno rozhodnutí o zastavení řízení), žalobu směřující proti takovému rozhodnutí, týkající se výlučně posouzení procesní otázky, by měl přezkoumat soud ve správním soudnictví (viz např. usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 15. 2. 2017, č. j. Konf 9/2016 – 6). Současně platí, že je-li adresátem žaloby soud, který je jak soudem věcně příslušným k projednání žaloby ve správním soudnictví, tak i soudem věcně příslušným k projednání žaloby podle části páté o. s. ř., tedy tentýž soud, předá příslušný senát krajského soudu, pokud se domnívá, že předmětná věc náleží jinému senátu téhož krajského soudu, tuto věc podle rozvrhu práce tomuto senátu bez procesního rozhodování (srov. § 104b odst. 3 o. s. ř. a zrcadlově opačný § 46 odst. 4 s. ř. s. a usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 21. 5. 2008, č. j. Konf 34/2007-15). Věc tedy byla (vzdor poněkud nepřesnému petitu) zapsána do rejstříku A a byla projednána a rozhodnuta soudem správním.
12. Dále soud uvádí, že žalobce v žalobě v podstatě pouze opakuje námitky uplatněné v řízení před správními orgány (srov. text odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 5. 2017 a text žaloby), s nimiž se však správní orgány (zejména žalovaný) řádně a velmi podrobně vypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí (která soud hodnotí jako plně přezkoumatelná, věcně správná a zákonná). Vzдор uvedenému žalobce v žalobě na argumentaci obsaženou zejména v odůvodnění rozhodnutí žalovaného nijak nereagoval [na tomto místě je vhodné připomenout, že uvedení konkrétních žalobních námitek /§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s./ zásadně nelze nahradit opakováním námitek uplatněných v odvolání či snad pouhým odkazem na takové podání, a to proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí /proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně/, než které je předmětem přezkumu soudem /rozhodnutí žalovaného/ - k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, rozsudek téhož soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Afs 98/2007-73, oba dostupné na www.nssoud.cz; tyto závěry Nejvyššího správního soudu obstály i v testu ústavnosti /srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07/]. Jelikož soud považuje vypořádání zmíněných námitek ze strany žalovaného za správné a vyčerpávající, plně odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí a k věci pouze stručně dodává následující:
13. Zastaví-li správní orgán správní řízení, nerozhoduje tím meritorně o podané žádosti (neposuzuje žádost z hlediska hmotného práva), nýbrž se jeho rozhodnutí zakládá výlučně na aplikaci procesních norem. Osoba, ohledně jejíž žádosti bylo řízení zastaveno, není zkrácena na svých hmotných právech, nýbrž může být krácena (pokud řízení nebylo

zastaveno v souladu se zákonem) pouze na právu na meritorní projednání věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2017, č. j. 7 As 88/2015 – 59).

14. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce se návrhem ze dne 15. 2. 2017 domáhal povolení vkladu exekutorské zástavního práva k celku rozestavěné stavby na st. par. č. X v k. ú. Řetůvka. Tato stavba se však již 1. 1. 2014 (tedy před vydáním rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 21. 1. 2015, č. j. 14 C 73/2012-249, a před zahájením exekučního řízení) stala v souladu s § 3054 (k výkladu tohoto ustanovení srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 22 Cdo 2851/2015) součástí stavební par. č. 208/1 v k.ú. Řetůvka (spojení stavby s pozemky bylo v ISKN provedeno automatizovaně skriptem v lednu roku 2014). Od 1. 1. 2014 tedy neexistuje jako samostatná věc v právním smyslu ani není předmětem evidence v katastru nemovitostí (§ 3 odst. 1 písm. b/ katastrálního zákona), a proto k ní nemůže být cokoli do katastru nemovitostí zapisováno, což bylo zřejmé pouhým porovnáním obsahu návrhu na vklad se stavem zápisů v katastru nemovitostí. Správní orgán prvního stupně proto zcela správně řízení „o povolení vkladu exekutorské zástavního práva k celku rozestavěné stavby na st. par. č. X v k. ú. Řetůvka“ zastavil (a žalovaný opět zcela správně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil), byť by zřejmě přiléhavějším důvodem pro zastavení řízení byl důvod uvedený v § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu (k výkladu § 66 odst. 1 písm. g/ správního řádu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79, body 19 a 20, k výkladu § 66 odst. 1 písm. b/ správního řádu srov. rozsudek téhož soudu ze dne 26. 11. 2013, č. j. 2 As 72/2013 – 65, dle kterého zjištění, zda řízení nebrání právní překážka, nelze považovat za v judikatuře zapovězené dokazování či zjišťování). Na správnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí však toto konstatování soudu nemá žádný vliv. Lze tedy uzavřít, že žalobce nebyl žalobou napadeným rozhodnutím (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek) na právu na meritorní projednání jeho návrhu zkrácen.
15. Nad rámec nutného odůvodnění je možno dodat, že závěry prezentované v odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 1. 11. 2016, sp. zn. 20 Cdo 531/2016, nejsou v projednávané věci využitelné. Předně se řízení vedené u dovolacího soudu pod sp. zn. 20 Cdo 531/2016 netýkalo řízení o povolení vkladu do katastru nemovitostí. Dále v případě řešeném dovolacím soudem byla po právu nařízena exekuce prodejem nemovitých věcí povinného, které v době zahájení exekuce byly samostatnými věcmi, a teprve v průběhu exekuce došlo ke spojení stavby s pozemkem podle § 3054 občanského zákoníku. Nejvyšší soud proto dospěl k závěru, že za těchto okolností je třeba pro účely probíhající exekuce posuzovat předmětnou stavbu jako věc samostatnou a dojde-li v důsledku exekučního zpeněžení stavby ke změně jejího vlastníka, samostatnou věcí se opět stane. Ve věci projednávané tímto soudem se však předmětná stavba stala součástí stavební par. č. X v k.ú. Řetůvka již 1. 1. 2014, tedy rok před vydáním rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 21. 1. 2015, č. j. 14 C 73/2012-249, a před zahájením exekučního řízení (Žalobce na stav nastalý po 1. 1. 2014 měl reagovat v řízení vedeným před Okresním soudem v Ústí nad Orlicí pod sp. zn. 14C 73/2012. To ovšem neučinil.). Za těchto okolností nelze hovořit o (pravých) retroaktivních účincích § 3054 občanského zákoníku ve vztahu k exekučnímu řízení zahájenému po 1. 1. 2014, resp. v roce 2016. K závěru, že stavbu nelze samostatně postihnout (nelze vydat exekuční příkaz) poté, co se stala součástí pozemku podle ustanovení § 3054, případně § 3058 odst. 1 občanského zákoníku, a to bez

ohledu na to, kdy vznikl dluh, pro který je exekuce vedena, ostatně dospěl i Nejvyšší soud v odůvodnění usnesení ze dne 1. 12. 2017, č. j. 20 Cdo 4827/2017-149.

16. Na tomto místě je pro úplnost možno dodat i to, že si každý musí být vědom rizika, že jeho právní sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů, a to nejen zákonů, nýbrž i podzákonných právních předpisů. Prostá důvěra v to, že určitý právní stav nedozná změny, nepoživá ústavněprávní ochrany (jinými slovy: všeobecné očekávání, že platné právo zůstane nezměněno, není ústavněprávně chráněno). Dále je třeba mít na paměti, že zrušení staré a přijetí nové právní úpravy je vždy nutně spjato s určitým zásahem do principů rovnosti a ochrany důvěry občana v právo. To však z té či oné právní úpravy ještě nečiní právní úpravu neústavní, přičemž žalobce soudu nepředložil žádnou argumentaci, která by soud přesvědčila o opaku.
17. Přílehlavý není ani odkaz žalobce na ustanovení § 2 odst. 1 občanského zákoníku, neboť toto ustanovení se týká výkladu soukromého práva. Nadto žalobce přehlíží, že soud je podle čl. 2 odst. 3 a čl. 95 odst. 1 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny a § 79 odst. 1 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o soudech a soudcích“), vázán zákonem (v daném případě § 3054 občanského zákoníku). Rozhodnutí obecného soudu nemá sílu (moc) zákona, nemůže zákon rušit či měnit. Pokud by obecný soud zákony rušil či měnil, nahrazoval by zákonodárnou činnost a porušoval tak princip dělby moci. Jak výstižně konstatoval Ústavní soud v odůvodnění usnesení ze dne 4. 12. 2002, sp. zn. IV. ÚS 463/02, *„obecné soudy jsou při své činnosti povinny postupovat v souladu se zákonem a kromě oprávnění plynoucího z Ústavy ČR jim zásadně nepřísluší provádět výklad zákonů, který není interpretací secundum et intra legem. Tudíž jim ani není ex constitutione či jinak dána pravomoc zákony (namísto zákonodárce) přetvářet, byť by i konkrétní okolnosti té které věci takový „výklad“ v rovině požadavků ekvity odůvodňovaly či mohly ze subjektivního pohledu odůvodňovat.“* Obdobně v odůvodnění usnesení ze dne 14. 1. 2004, sp. zn. III. ÚS 188, Ústavní soud uvedl, že *„výklad právních norem činěný orgány veřejné moci se totiž musí nepochybně pohybovat secundum et intra legem. Dotvářet dané ustanovení interpretací nad rámec jeho mezí bez dalšího přísluší toliko svrchovanému zákonodárci, když se sluší dodat, že opačný přístup je s principy právního státu a klasickou dělbou moci neslučitelný.“* Interpretaci nelze měnit význam a obsah právní normy nebo tuto nepřipustně korigovat (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 3188/08). Výše uvedené samozřejmě platí i pro správní orgány, které jsou vázány i podzákonnými právními předpisy (soud je při svém rozhodování oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s mezinárodní smlouvou).
18. Soudu též není zřejmé, jak mohl být žalobce rozhodnutím správních orgánů o zastavení řízení o povolení vkladu do katastru nemovitostí *„zcela zásadním způsobem poškozen na svých právech domáhat se efektivně uspokojení své pohledávky v exekučním řízení“*, když správní orgány *„o právu na uspokojení pohledávky“* nerozhodovaly. Opět pouze pro úplnost je možno dodat, že o způsobu provedení exekuce zásadně rozhoduje pověřený soudní exekutor, přičemž je povinen postupovat tak, aby plně uspokojil pohledávku oprávněného a pokud možno co nejméně zatížil povinného. Následky neefektivního postup soudního exekutora (který zřizuje exekutorské zástavní právo k věci, která již před zahájením exekuce přestala existovat jako samostatná věc v právním smyslu a není ani předmětem evidence v katastru nemovitostí) nelze spojovat s rozhodnutím žalovaného.

19. K obecné námitce žalobce, že žalobou napadené procesní rozhodnutí „je v rozporu s principem ochrany věřitelů, právní jistoty, předvídatelnosti práva, legitimního očekávání a nepřipustnosti retroaktivity“, soud obdobně obecně uvádí, že k takovému závěru z důvodů shora popsaných nedospěl. K porušení principů právního státu by naopak došlo tím, že by správní orgány ignorovaly § 3054 občanského zákoníku a rozestavěnou stavbu stojící na st. par. č. X v k. ú. Řetůvka by po třech letech opět začaly svévolně evidovat v katastru nemovitostí jako samostatnou věc v právním smyslu jen proto, aby mohly provést vklad na základě vkladové listiny, která nebyla vydána po právu [neboť v době vydání exekučního příkazu o zřízení exekutorského zástavního práva stavba jako věc právně neexistovala /shodně srov. již citované usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 12. 2017, č. j. 20 Cdo 4827/2017-149/].
20. Jelikož ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice 16. února 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje.

